

Arrest

nr. 53 312 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat M. VERRELST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 juli 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 22 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 juli 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van etnisch gemengde origine en afkomstig uit Orasje, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten (Bosnië-Herzegovina). Uw moeder is Kroatische en katholiek, uw vader is Romazigeuner en moslim. U en uw familie waren aanhangers van Tito ten tijde van

het communisme. U bent in het bezit van de Bosnische en Kroatische nationaliteit. Toen de oorlog in Bosnië uitbrak verbleef u bij familie in Brcko, toen gelegen in Servisch gebied. U kon hierdoor niet terugkeren naar huis en vluchtte vanuit Bosnië naar Duitsland waar u tot 1995 of 1996 verbleef. In uw afwezigheid werd u - zonder ooit opgeroepen te zijn - bij het begin van de oorlog tot 3,5 jaar gevangenisstraf veroordeeld voor desertie uit het leger. In 1995 of 1996 keerde u vanuit Duitsland vrijwillig terug naar Bosnië. Hierna kende u problemen omwille van deze veroordeling. U nam een advocaat onder de arm om uw onschuld in deze zaak te bewijzen. Uiteindelijk kreeg u voor deze feiten amnestie. Daarnaast bleken na uw terugkeer uit Duitsland tevens uw bezittingen afgenomen en/of geplunderd te zijn. Het gaat hierbij ondermeer om een kioskwinkel in Orasje. U probeert sindsdien deze bezittingen te recupereren. U werd twee keer, eenmaal in 1996 en vervolgens nog eens een jaar of anderhalf jaar later, door hooligans aangevallen. Op 12 maart 2003 werd uw dochter A. geboren in Orasje. Kort na de geboorte liet de moeder van uw dochter, R.M., met wie u drie jaar had samengeleefd, jullie in de steek. Sindsdien heeft u niets meer van haar vernomen. Nog in 2003 keerde u ditmaal samen met uw dochter terug naar Duitsland, waar u asiel aanvraagde. Na twee jaar in Duitsland te hebben verbleven, keerden jullie in 2005 vrijwillig terug naar Bosnië. U had zich ingeschreven in een terugkeerprogramma georganiseerd door IOM (International Organisation for Migration). Na toen één maand in Bosnië verbleven te hebben, verliet u andermaal het land. U begaf zich met uw dochter naar Zweden. Nog in 2005 kwamen jullie daar aan en ook daar diende u een asielaanvraag in. Duitsland werd evenwel verantwoordelijk geacht voor de behandeling van deze asielaanvraag en u werd door de Zweedse autoriteiten naar Duitsland overgebracht. Vervolgens werden u en uw dochter nog in 2005 door de Duitse autoriteiten gedwongen naar Bosnië gerepatriëerd. Aangezien u toen niet over uw eigen woning kon beschikken in Orasje, woonde u sindsdien her en der in Bosnië. U verbleef ondermeer bij familie en vrienden in Sarajevo, Tuzla, Gradacac en Brcko. Uw officieel domicilieadres bleef wel steeds in Orasje. U keerde ook sporadisch voor korte periodes terug naar Orasje, maar kende daar steeds problemen met het gerecht en de politie die u lastigvielen. In 2006 werd u ervan beschuldigd uw dochter seksueel misbruikt te hebben. U werd hiervoor toen uitgenodigd op het bureau van de sociale dienst van Orasje. Daar werd u door een sociaal assistent in het bijzijn van de politie van deze inbeschuldigingstelling op de hoogte gebracht. Daarna dienden u en uw dochter zich meermaals te wenden tot een dokter in Brcko voor onderzoek. Deze maakte een rapport op waarna deze zaak zonder gevolg bleef en u buiten vervolging werd gesteld. Volgens u was het de politie van Orasje die achter deze zaak zat. Het is hun betrachting u te veroordelen en in de gevangenis te krijgen. Zij viseren u namelijk omwille van uw desertie tijdens de oorlog, het communistische verleden van u en uw familie en omwille van het feit dat u van etnische gemengde afkomst bent. U kreeg in Orasje tevens problemen met uw nieuwe burelen. Zo gebeurde het dat de kinderen van uw nieuwe buurman op 12 november 2006 uw dochter sloegen. Toen u wou achterhalen wie dit gedaan had, arriveerde er een politiewagen en werd u opgepakt. Ze namen u mee naar het politiekantoor van Orasje, waar u ongeveer twee uur werd vastgehouden. U werd er toen ondermeer valselijk van beschuldigd uw buurvrouw te hebben aangevallen en verwond. U werd voor deze feiten tevens door het gerecht op 16 september 2008 in beschuldiging gesteld. Ook hier bent u de mening toegedaan dat het om opgezet spel gaat van de politie van Orasje, die wederom de intentie had u in de gevangenis op te sluiten en u daar te mishandelen. Al uw bezittingen hadden ze reeds afgenomen. Nu probeerden ze u te pakken door u van allerlei zaken valselijk te beschuldigen. Uiteindelijk werd u voor deze mishandeling van uw buurvrouw in Bosnië veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf met uitstel en één jaar voorwaardelijk, alsook tot het betalen van een boete van 50 Bosnische marken. U durfde niet op uw proces te verschijnen. In april 2009 werd u andermaal door dezelfde groep lokale hooligans als in de jaren 1990 beledigd en aangevallen. U diende voor deze feiten geen klacht in bij de politie. Zij werken immers samen met de politie die hen toelaat zulke zaken te doen. U werd door hen geviseerd omdat u niet tot één welbepaalde etnische groep behoort en omdat u afwezig was tijdens de oorlog. Omwille van uw etnische origine en uw niet-deelname aan de oorlog hebt u evenmin recht op gezondheidszorg in Bosnië. Sinds 2003 heeft u ernstige medische problemen waarvoor u zich niet goed kan laten verzorgen in Bosnië. U kon er evenmin werk vinden. Uit bekommernis voor uw dochter besliste u Bosnië te verlaten. U vreest namelijk in Bosnië in de gevangenis terecht te zullen komen waarna uw dochter mogelijks in een weeshuis zou geplaatst worden. U wil haar hier in België een normale opvoeding geven. Ook naar Kroatië kon u niet heen. Ook daar kon u immers hetzelfde overkomen als in Bosnië, gezien de politie en criminelen van beide landen samenwerken.

U bent in het bezit van uw Bosnische identiteitskaart en uw Bosnisch paspoort. Ter staving van uw asielaanvraag legde u bovendien volgende documenten neer: een attest van het bureau Tuzla van de Ombudsman, d.d. 27 mei 2003, aangaande uw eigendomseis op een winkel/kiosk in Orasje die voorheen toebehoorde aan uw vader en tijdens de oorlog werd afgenomen door de Kroatische troepen van het HVO (Hrvatsko Vijece Obrane); een beslissing van de Kantonale rechtbank van Odzak, d.d. 15 juli 2003; een beslissing van de gemeentelijke rechtbank van Orasje, d.d. 23 augustus 2004,

aangaande uw kiosk in Orasje; een beslissing van het centrum voor sociale zaken van de gemeente Orasje, d.d. 18 augustus 2003, waarin u het hoederecht over uw minderjarige dochter A. krijgt; een convocatie van het sociaal centrum in Orasje, d.d. 29 november 2006, waarin u wordt opgeroepen om zich op 30 november 2006 in het bijzijn van uw dochter te melden in het medisch centrum van Brcko; een akte van inbeschuldigingstelling van het parket van het kanton Posavina-Orasje gericht aan de gemeentelijke rechtbank van Orasje, d.d. 16 september 2008, waarin u wordt aangeklaagd voor geweldpleging tegen T.A. en waarin door het parket voor deze feiten een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel wordt geëist; het proces-verbaal van uw verklaring in voornoemde zaak opgesteld door de politie van Orasje op 28 december 2006; een oproepingsbrief om op 23 december 2008 te verschijnen voor ondervraging voor de gemeentelijke rechtbank van Orasje; Duitse medische attesten betreffende uw dochter; Belgische medische attesten aangaande uw medische problemen (vnl. hartproblemen); documenten betreffende uw asielaanvragen in het verleden in Duitsland en Zweden en verschillende postbewijzen van verzending van aangetekende brieven ter attentie van de Ombudsman in Sarajevo en twee schoolattesten.

B. Motivering

Na nader onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Bosnië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw veroordeling door de gemeentelijke rechtbank van Orasje voor het toedienen van een licht lichamelijk letsel kan niet zonder meer beschouwd worden als een uiting van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde in dit verband dat u werd veroordeeld tot drie maanden met uitstel en één jaar voorwaardelijk, alsook tot het betalen van een boete van 50 Bosnische marken (CGVS, p. 6). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u in dit verband evenwel het betreffende vonnis niet neerlegde. U legde enkel de akte van inbeschuldigingstelling neer. Hieruit blijkt evenwel niet dat u daadwerkelijk veroordeeld werd. Hoe dan ook blijkt uit deze akte dat de openbare aanklager in deze zaak voor het toedienen van een 'licht lichamelijk letsel' onder artikel 173 van de Strafwet van de Federatie van Moslims en Kroaten een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel (proefperiode één jaar) en het betalen van de proceskosten (een bedrag van 50 Bosnische marken) vorderde. Ofschoon u deze u ten laste gelegde feiten ontkent (CGVS, p. 6; p. 9-10), blijkt uit niets dat uw zaak niet eerlijk of onpartijdig werd behandeld. U hebt evenmin elementen aangehaald waaruit blijkt dat de straf die u werd opgelegd op enigerlei wijze disproportioneel met het begane misdrijf zou zijn. Artikel 173 (1) van deze Strafwet stelt immers dat voor een dergelijk misdrijf een geldboete of een gevangenisstraf van ten hoogste één jaar kan worden uitgesproken. Ook hier kan bijgevolg niet gesteld worden dat u om de een of andere reden gevisieerd en/of onrechtmatig behandeld zou zijn door de Bosnische autoriteiten. Hetzelfde geldt voor de aanklacht tegen u voor seksueel misbruik van uw dochter. In 2006 werd u hiervoor door onbekenden aangeklaagd waarna u na een onderzoek dat volgde buiten vervolging werd gesteld (CGVS, p. 8-9). Ook hier blijkt bijgevolg uit niets dat uw zaak niet eerlijk of onpartijdig zou zijn behandeld. Uw bewering dat deze beide problemen verband houden met uw etnisch gemengd origine, uw afwezigheid en veroordeling voor desertie tijdens de oorlog en uw communistisch verleden en achtergrond, waardoor de politie van Orasje u vandaag ten alle prijze zou willen veroordeeld en opgesloten zien (CGVS, p. 9), is niet gebaseerd op tastbare concrete of objectieve feiten en is slechts gestoeld op uw beweringen. U kon geen rechtstreeks oorzakelijk verband tussen deze problemen en uw etnische afkomst en deze feiten uit het verleden aantonen. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat u daarom in Bosnië geen toegang zou gehad hebben tot de gezondheidszorg of de arbeidsmarkt (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan hier niet worden besloten dat deze feiten het niveau van het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) zouden overstijgen.

Wat betreft het feit dat uw bezittingen tijdens de oorlog in beslag werden genomen en vervolgens nooit werden teruggegeven of vergoed, dient verder te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt inderdaad blijkt dat Bosnië na de oorlog met heel wat eigendomsclaims te kampen had. Specifieke maatregelen onder de vorm van ondermeer wetgeving werden sindsdien genomen om de teruggave van onroerende en andere eigendommen te vergemakkelijken of een vergoeding te voorzien daar waar teruggave niet mogelijk was. De internationale gemeenschap in Bosnië zag toe op de uitvoering van deze maatregelen. Tegen 2003 leidde dit tot de teruggave van bijna 200000 woningen aan hun vooroorlogse eigenaars. Van enige onwil van de Bosnische autoriteiten om aan dit probleem iets te doen, is dan ook geen sprake. Dit neemt evenwel niet weg dat nog vele gevallen zonder oplossing bleven. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u de eigendom claimt van een kiosk-handelszaak in Orasje. Deze zou voor de oorlog aan uw vader toebehoord hebben. Na zijn overlijden zou u als erfgenaam van uw vader de rechtmatige eigenaar van deze kiosk zijn geworden (CGVS, p. 3-5). Uit uw verklaringen en

de door u neergelegde documenten blijkt tevens dat u in deze zaak in Bosnië beroep kon doen op het gerecht en het instituut van de Ombudsman om uw rechten af te dwingen (CGVS, p. 6). Ook hier blijkt dus nergens uit dat u onterecht of discriminatoir zou behandeld zijn. Hoe dan ook is dit door u aangehaalde probleem niet zwaarwichtig genoeg van aard om weerhouden te worden als een daad van vervolging in Vluchtelingrechtelijke zin. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaarde voorts in april 2009 in Orasje aangevallen te zijn door een groep hooligans bestaande uit vijf à zes personen. Deze zouden u eerst beledigd hebben. Wanneer één van hen u aanviel, zou een vriend van u tussenbeide gekomen zijn, waardoor deze aanval zou gestopt zijn. Deze personen hadden u ook reeds in het verleden geïsoleerd en dit omwille van uw afwezigheid tijdens de oorlog en het feit dat u niet tot één welbepaalde etnie hoort (CGVS, p. 12). U hebt evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen, die van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) aard zijn, geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met deze personen in geval van terugkeer naar Bosnië zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de Bosnische autoriteiten. U stelde deze aanval niet bij de politie te hebben gemeld. U deed dit niet omdat ze volgens u met hen zouden samenwerken. Ze zouden contacten hebben met de politie en de politie zou hen toelaten zulke zaken te doen (CGVS, p. 12). Ook deze beweringen worden niet door tastbare concrete of objectieve feiten ondersteund. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in Bosnië verschillende stappen kunnen ondernomen worden om machtsmisbruik door politieagenten aan te klagen. Vooreerst is er EUPM (European Union Police Mission) die ten aanzien van de lokale politie in Bosnië een monitorfunctie uitoefent. Zij beschikt tevens over een mandaat om machtsmisbruik van deze lokale politiediensten te onderzoeken, aan te klagen en te bestraffen. Dit vormt één van de drie kernactiviteiten van EUPM. EUPM handelt hierin volledig onafhankelijk en valt slechts onder de politieke leiding van de speciale vertegenwoordiger van de Europese Unie in Bosnië. Er zijn in Bosnië ook PSU's (Police Standards Units) actief die functioneren als 'internal affairs' units binnen elke entiteit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het bestaan van deze units heeft ertoe geleid dat er standaardprocedures werden uitgewerkt om klachten i.v.m. politiewangedrag in te stellen en politiemensen te straffen volgens standaardprocedures. Deze PSU's werken wel degelijk en hun optreden heeft in het verleden al meermaals geleid tot een veroordeling van politiemensen. U liet evenwel na zich voor deze feiten te melden tot deze diensten (CGVS, p. 12). Ook voor de andere door u aangehaalde problemen met de politie van Orasje in de periode 2005 tot uw vertrek naar België, liet u overigens na zich te richten tot EUPM (CGVS, p. 13).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de door u neergelegde documenten en verklaringen blijkt dat u tevens de Kroatische nationaliteit bezit (CGVS, p. 2 en 3). Uw verklaringen dat u niet naar Kroatië kan uitwijken omdat de Bosnische en Kroatische politie en criminelen met elkaar samenwerken, waardoor u in Kroatië dezelfde problemen als in Bosnië vreest, is geen afdoende uitleg waarom u zich niet in Kroatië kan vestigen (CGVS, p. 13). Derhalve heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kroatië kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Kroatië het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot dient hier nog te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw studies, uw asielaanvragen in het verleden in Duitsland en Zweden en het feit dat u het hoederecht heeft over uw dochter worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing is gesteund op de bevindingen van de commissaris-generaal die in verband met verzoekers strafrechtelijke veroordeling voor het toedienen van lichamelijk letsel en de aanklacht wegens seksueel misbruik van zijn dochter oordeelt dat niet blijkt dat deze zaken oneerlijk of onpartijdig zouden zijn behandeld. Verzoeker kon geen rechtstreeks oorzakelijk verband aantonen tussen deze problemen en zijn etnische afkomst en de feiten uit het verleden. Hetzelfde geldt voor zijn bewering in Bosnië geen toegang te krijgen tot de gezondheidszorg of de arbeidsmarkt. Deze feiten overstijgen niet het niveau van het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke). In verband met verzoekers bezittingen die tijdens de oorlog in beslag werden genomen stelt de commissaris-generaal vast dat niet blijkt dat hij onterecht of discriminatoir zou zijn behandeld. Bovendien is dit aangehaalde probleem niet zwaarwichtig genoeg om te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of om dit probleem te weerhouden als een daad van vervolging in de zin van de Conventie van Genève. In verband met de aanvallen door hooligans besluit de commissaris-generaal dat deze problemen van louter interpersoonlijke aard zijn. Bovendien toont verzoeker niet aan geen beroep te kunnen doen op de hulp of bescherming van de Bosnische autoriteiten. Verzoeker heeft tevens de Kroatische nationaliteit en maakt niet aannemelijk dat hij zich niet kan vestigen in Kroatië omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met betrekking tot de medische problemen stelt de commissaris-generaal vast dat deze geen verband houden met het Verdrag van Genève of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat hij met betrekking tot de veroordeling voor het toebrengen van licht lichamelijk letsel en de aanklacht lastens hem voor seksueel misbruik, zijn vrees heeft aangetoond, met name het viserend gedrag van de plaatselijke overheden lastens hem ten gevolge van zijn afkomst en desertie tijdens de oorlog. Van beide procedures bracht verzoeker de documenten bij die de onrechtmatige beschuldigingen aantonen. Verzoeker merkt op dat hij inmiddels een jaar in België verblijft en alhier geenszins soortgelijke pv's werden opgemaakt. Daaruit blijkt de vooringenomenheid bij de Bosnische politiediensten. De autoriteiten zullen geenszins hun viseren van verzoeker als deserteur van gemengde origine "zwart-wit" op papier zetten. Hetzelfde geldt voor enige blijf van oneerlijke of partijdige behandeling van deze dossiers. Uit angst is verzoeker niet naar zijn proces gegaan waardoor hij geen kopie van het vonnis heeft ontvangen.

De Raad stelt vast, aan de hand van de stukken in het administratief dossier, dat verzoeker een akte van inbeschuldigingstelling van het parket van het kanton Posavina-Orasje gericht aan de gemeentelijke rechtbank van Orasje, d.d. 16 september 2008, heeft ingediend. In deze akte wordt verzoeker aangeklaagd voor geweldpleging tegen T.A. en waarin door het parket voor deze feiten een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel wordt geëist. De commissaris-generaal verwijst naar artikel 173 van de strafwet van de Federatie van Moslims en Kroaten waaruit blijkt dat voor een dergelijk misdrijf een geldboete of een gevangenisstraf van ten hoogste één jaar kan worden uitgesproken. Verzoeker betwist niet het vonnis niet te hebben neergelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze zaak niet eerlijk of onpartijdig werd behandeld en evenmin dat de straf, met name volgens verzoekers verklaring drie maanden gevangenisstraf met uitstel en één jaar voorwaardelijk, disproportioneel zou zijn met het begane misdrijf. In verband met de aanklacht tegen verzoeker voor seksueel misbruik verklaarde verzoeker buiten vervolging te zijn gesteld. Verzoeker maakt bijgevolg opnieuw niet aannemelijk dat deze zaak niet eerlijk of onpartijdig zou zijn behandeld. Het argument dat jegens verzoeker, sedert zijn verblijf in België alsnog geen soortgelijke pv's zijn opgemaakt, weerlegt niet het motief dat tussen de veroordeling en de aanklacht geen rechtstreeks oorzakelijk verband is aangetoond met zijn etnische afkomst, zijn afwezigheid en veroordeling voor desertie tijdens de oorlog en zijn communistisch verleden en achtergrond. Verzoeker maakt aan de hand van zijn verklaringen voor de commissaris-generaal geen "*vooringenomenheid*" van de Bosnische politiediensten aannemelijk.

Verzoeker stelt dat het CGVS erkent dat hij zijn onroerend goed tot nog toe niet heeft teruggekregen, noch een schadevergoeding heeft ontvangen ondanks het feit dat Bosnië hiertoe verplicht is. Verzoeker citeert vervolgens uit een landenrapport met betrekking tot de huidige situatie in Bosnië en Herzegovina. Hoewel de theoretische mogelijkheid bestaat beroep te doen op de overheid om dit probleem op te lossen wijst de praktijk uit dat het vaak enkel bij de theorie blijft.

Met betrekking tot het onroerend goed, dat verzoeker nog steeds niet heeft teruggekregen, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat dit aangehaalde probleem niet zwaarwichtig genoeg is om te weerhouden als daad van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat na dit motief te weerleggen aan de hand van het argument dat zijn mogelijkheid om beroep te doen op de overheid slechts theoretisch is. Het citaat van verzoeker bevestigt dat de problematiek van vergoeding van oorlogsschade nog niet is opgelost. Uit dit door verzoeker aangehaalde landenrapport blijkt echter niet dat verzoeker omwille van zijn afkomst of andere redenen die verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie wordt vervolgd. Dat verzoeker nog geen vergoeding heeft gekregen voor de financiële schade als gevolg van de oorlog kan niet als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd.

Verzoeker verwijst, in verband met de aanvallen door plaatselijke hooligans, op de corruptie van het plaatselijk politiecorps en autoriteiten en citeert uit een landenrapport. Verzoeker weet niet hoe hij deze praktijken tegen zijn persoon kan bewijzen. Dergelijke handelingen worden immers niet op papier gezet.

De commissaris-generaal verwijst naar informatie waarover hij beschikt waaruit blijkt dat er in Bosnië verschillende stappen kunnen worden ondernomen om machtsmisbruik door politieagenten aan te klagen. In het bijzonder verwijst de commissaris-generaal naar de werking van het EUPM (European Union Police Mission) en van de PSU's (Police Standards Units). Verzoeker verklaarde geen beroep te hebben gedaan op de EUPM in de periode 2005-2009 (gehoorverslag van 19 februari 2010, p. 13). Verzoeker slaagt er niet in het motief dat de problemen met hooligans van louter interpersoonlijke aard zijn en dat hij geen beroep kan doen op hulp en/of bescherming van de Bosnische autoriteiten, te weerleggen. Verzoeker stelt dat "*dergelijke handelingen niet op papier worden gezet*" doch laat na aan de hand van concrete feiten aan te tonen dat zijn problemen niet van louter interpersoonlijke aard zijn en/of beroep te hebben gedaan op het EUPM en de PSU. De Raad merkt op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoeker heeft niet alleen de Bosnische nationaliteit maar ook de Kroatische nationaliteit. Met betrekking tot Kroatië toont verzoeker evenmin met concrete elementen aan dat de Kroatische overheid niet bereid is of in staat is om hem bescherming te bieden.

Verzoeker stelt dat het CGVS ten aanzien van Kroatië geen onderzoek heeft gevoerd over de corruptie van politiediensten en autoriteiten terwijl hij dezelfde elementen heeft aangevoerd als in zijn argumentatie met betrekking tot Bosnië. Het CGVS kan dan ook onmogelijk stellen dat verzoeker zich hier veilig kan vestigen. Verzoeker citeert uit een landenrapport over Kroatië.

Waar verzoeker verwijst naar dezelfde argumentatie als met betrekking tot Bosnië om aan te tonen dat hij zich evenmin kan vestigen in Kroatië, merkt de commissaris-generaal terecht op dat dit geen afdoende uitleg is waarom hij zich niet in Kroatië kan vestigen. Verzoeker verwijst in essentie naar de hypothese dat hij in Kroatië eveneens problemen zal krijgen door de corruptie van politiediensten en autoriteiten, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat hij met betrekking tot Kroatië een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad merkt op dat de nood aan bescherming, zowel in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoeker. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoeker de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. De algemene verwijzing naar de toestand in Kroatië, zonder aan te tonen dat hij problemen had in Kroatië en/of geen beroep kon doen op hulp of bescherming van de Kroatische autoriteiten volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de landenrapporten over de situatie in Bosnië doet evenmin afbreuk aan de bestreden beslissing die werd genomen na een individueel onderzoek van de asielaanvraag en/of de vraag tot subsidiaire bescherming van verzoeker en die gesteund is op terzake dienende, afdoende en pertinente motieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vraag voor subsidiaire bescherming volledig steunt op zijn asielrelaas. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Noch ten aanzien van Bosnië, noch ten aanzien van Kroatië heeft verzoeker aannemelijk gemaakt geen beroep te kunnen doen op hulp of bescherming van de autoriteiten.

Ter terechtzitting wijst verzoeker in essentie op zijn medische problemen. Hij stelt dat hij in 2009 een zware hartoperatie heeft ondergaan en drie maanden geleden een maagoperatie. Hij heeft nog tal van andere medische problemen. De dokters zouden hem '*geen lang leven meer geven*'. Verzoeker verklaart zich zorgen te maken voor zijn dochter (7 jaar) indien hij er niet meer zal zijn en hoopt haar een betere toekomst te kunnen geven in België.

De Raad wijst op het motief in de bestreden beslissing dat de ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming van diezelfde wet. De commissaris-generaal wijst terecht op de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in te dienen bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde. De raadvrouw van verzoeker stelt ter terechtzitting dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *in casu* is ingediend en dat deze zaak nog hangende is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN